

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 1. juni 2014

Kirkedag: 6.s.e.påske/B

Tekst: Joh17,20-26

Salmer:

SK: 257 * 254 * 264 * 263 * 251,3 * 267

LL: 257 * 254 * 263 * 251,3 * 267

I et par og 30 år levede Jesus på jorden i menneskets skikkelse. Godt 30 år, der i trosbekendelsen sammenfattes fra ”undfanget ved Helligånden” til ”opfaret til himmels.” Det væsentligste ved Jesu liv på jorden kommer derved til udtryk i 2. trosartikel i trosbekendelsen: Jesus levede, han døde, opstod og ofor til Guds himmel.

Det er også disse godt 30 år af hele menneskehedens historie, evangelierne fortæller om. Og her er det endda kun de sidste tre år, der rigtig fylder. Men det væsentlige heri er, at Jesus er Guds Søn, er fra Gud, og han går til Gud. Imellem disse to yderpunkter gør han Guds gerning mellem mennesker for mennesker. Og selv om det, der sker med Jesus, har betydning for alle mennesker og kræver, at alle mennesker forholder sig til det, så er selve handlingsforløbet og dets betydning udspillet i mødet med det enkelte menneske. Evangeliernes fortælling om Jesus har meget lidt af verdensperspektivets storhed over sig.

Det er ikke, som når vi ellers læser historien om verdens gang, hvor store ledere får store skarer af mennesker til at slutte op om sig. For den store verdensleder er det bevægelsen, massen og skaren i dens størrelse, der er vigtig og betyder noget. Størrelsen, antallet af mennesker, er afgørende for virkningen. Der var aldrig blevet revolution i Frankrig, der var aldrig blevet

et Nazityskland, der var aldrig blevet en arbejderbevægelse, andelsbevægelse eller spejderbevægelse – eller en kirke – hvis ikke mange havde fulgt trop og sluttet sig til og set ideen eller perspektivet. Og dette gælder både katastroferne og de gode ting. En stor person i historien behøver en stor skare af mennesker, mange X'er i stemmeboksen, ellers er han/hun ingenting i den sammenhæng. Og selv om en stor skare består af masser af enkelte individer, så er det den samlede størrelse, der er betydningsfuld og virkemidlet.

Men evangeliefortællingen, der er den eneste af sin art i hele verdenshistorien, har ikke dette sus af fanskare over sig, og heller ikke elementet af en triumferende herskerskikkelse/førerskikkelse. Langt de fleste gange i fortællingerne om Jesus, handler det om Jesus og det enkelte menneske. Jesus flyttede ikke noget i verden, men han flyttede noget hos det enkelte menneske. Jesus havde ikke brug for en folkeskare at skubbe foran sig og sine ”ideer”, men skubbede folkeskarens ideer til side for at komme til den enkelte. Og alligevel fik det verdensomspændende betydning og skabte bevægelse verden over for al fremtid.

Fremtiden får ikke så mange ord med i evangelierne. Tales der endeligt om fremtiden, så er det i evighedens betydning.

Indtil nu og i forhold til Jesu samtid og liv på jorden, så har fremtiden varet langt længere end Jesu tid på jorden. 2000 år indtil nu, og kun Gud ved, hvor lang fremtiden endnu er. Og disse mange år får altså kun ganske få ord med i Bibelen. Og i trosbekendelsen er ordene om dette ”siddende ved Gud Fader, den almægtiges højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.” Det er Jesu nutid.

Jesus har herredømmet og sidder på magtens trone. Jesus er himmelkongen med almagtens scepter i hånden. Han er ypperstepræsten, der frembar soningsofferet og nu er trådt ind i det allerhelligste for Guds åsyn, hvor han er i forbøn for hvert eneste menneske. Han er Frelseren fra jord til himmel. Og en dag vil han komme igen – ikke i ringhed og ubemærkethed – men i ære og herlighed, og som verdensdommer dømme levende og døde.

Og hvad enten denne verden og dens mennesker vil det eller ej, så er det sådan, og vi vil alle komme til at sande Jesusfortællingen på et eller andet tidspunkt. Nogle får lov at sande det i troen på Jesus, andre vil en dag sande det i vantroen på Jesus.

Set med verdenshistoriens briller, så er Jesus jordiske historie kun et lille øjeblik i tidens store hjul. Men det er den eneste begivenhed i historien, som alle mennesker må forholde sig til. Jesus er det eneste menneske og den ene, sande Gud, der for alvor har rørt ved historien, så vi alle berøres deraf. Ingen kan undslå sig. Alle andre store historiske begivenheder, katastrofale som fantastiske og alle historiens store skikkelser vil på et tidspunkt blive glemt eller blot være historiefortælling. Men Jesus-historien er om den levende Kristus, siddende i himlen – også i dag, i morgen og indtil verdens sidste dag. Og han har og vil få betydning for os alle.

Som det var tilfældet med Jesus selv, var det også tilfældet med det, han satte i gang. Der blev flyttet noget hos mennesker. I NT-læsningen i dag fra Apostlenes Gerninger er der en enkelt oplysning, som jeg aldrig er faldet over før, som værende speciel. Og sandsynligvis har jeg overset dens opsigtsvækkende betydning, fordi jeg er vokset op i en tid, hvor det ikke har været noget nyt og mærkeligt.

Det hedder om disciplene, at da Jesus er opfaret til himmels, går de tilbage til byen fra Oliebjerget. Og her i byen holder de fast ved bønnerne, sammen med kvinderne og Jesu mor og hans brødre. Det, der i samtidens jordiske sammenhæng er helt nyt og revolutionerende er, at mænd og kvinder er sammen i bøn.

I samtiden var mændene forpligtet på bøn og tilbedelse og gudstjeneste. Det forventedes også, at kvinder levede i tro og fromhed, og der er også enkelte bibeltekster, der fortæller om kvinder i bøn. Men mænd og kvinder i fællesskab i bøn, og i bøn i det private hjem. Det var helt nyt. Og lige siden har det båret velsignelse med sig, om hjemmet kan samles i bøn. Enhver, der lever i og kender til hjem, hvor man er sammen i bøn, kender til velsignelsen deri. Der er velsignelse deri, fordi enighed i bønnerne er fællesskab med Gud Herren. Der er velsignelse deri, fordi mennesker, man kan bede sammen med, kan man ikke være fjender med. Mennesker, man kan bede sammen med, er man ligeværdig med. Så kønskampen er overfor Gud for længst afblæst.

At kirkehistorien så senere også gjorde vold på denne enighed og enhed i bønnerne, det taler kun til kirkens bagdel. Men sådan er det med alt godt, vi har fået fra Gud. Det er ikke Guds skyld, at vi ødelægger eller misbruger Hans gode gaver.

Det er også i bøn, vi møder Jesus i evangeliet. Indrømmet, rent sprogligt er det en svær tekst, og en svær tekst at læse op og lytte til. Jeg vil godt læse den igen, men nu fra Den nye aftale:

(oplæsning)

De, som kommer til tro ved disciplenes vidnesbyrd, bliver i Bibelen på hverdagsdansk benævnt med ordene ”dem, som i fremtiden kommer til tro”. Jesus beder altså for sine disciple og

for alle fremtidens troende, kristne mennesker, der tror, fordi nogle har fortalt om Jesus, som har fortalt om Gud, der har sendt Jesus som verdens frelser.

Med andre ord: Jesus beder allerede dengang også for os, fremtidens troende. Sikke et fremtidsperspektiv i Jesu samtid. Vi er indbefattet i Jesus, i hans bøn, i hans liv, død og opstandelse osv.

Jesus taler om enhed, om at kristne må være eet. En enhed, ikke enshed. Eller som trosbekendelsen udtrykker det ”en hellig, almindelig kirke”. Det er det heller ikke gået så godt med. Ser vi bare på os selv, så er folkekirken jo ikke en enhed. Og her tænker jeg ikke på den institutionelle folkekirke. Jeg tænker først og fremmest på forkyndelsen i folkekirken. Denne er ikke en enhed. Her spænder, hvad der kaldes for kristendom, fra den ene yderlighed til den anden, og det i så diametrale modsætninger, at begge synspunkter og yderpunkter ganske enkelt og logisk ikke kan være sande. Søndagene har stadig navn efter påsken, og netop påsken udstiller denne splittelse og manglende enhed i forskelligheden i forkyndelsen af, hvad Jesu død og opstandelse er og betyder. Og dette kunne der siges meget mere om.

Desuden er kirkens folk gode til at fokusere på, hvad der skiller os; bedre til at fokusere på det end på, hvad der samler os. Vi er også gode til at gøre ikke væsentlige ting til anstødsstenen mod hinanden. Det kan der også findes mange eksempler på.

Men – og det er det vigtigste - set i dagens sammenhæng, så er der noget galt i enheden, når det ikke alle steder og i alle sammenhænge i kirken er naturligt at bede sammen, at der ikke kan skabes enighed om dette. Når vi ikke i enhed kan holde fast

i bønner, så knirker det i kirken, og vi står i fare for, at velsignelsen udebliver.

Skal der også gås dybere ned i dette, så bliver prædikenen nemt til et foredrag eller et debatoplæg. Men det er en reminder til os alle om, hvad Jesus har tænkt sig med de troendes indbyrdes forhold. Den enkelte kan måske ikke gøre så meget ved hele kristenheden; men den enkelte af os kan gøre noget ved sig selv i det lys.

Hvis det virker lidt nedslående med den manglende enhed i kirken, så er der noget andet i evangeliet, der er langt mere fantastisk, og som vi ikke må lade gå upåagtet hen.

Jesus beder om, at kristne, troende mennesker må have enhed med den treenige Gud. Jesus beder og ønsker, at vi bliver eet med Gud Herren. Det er Jesu vilje, at vi har del i og er en del af guddomsherligheden. Får del i guddomsherligheden ved at være i Gud, og ved, at Gud er i os.

Det er da fantastisk. Himmelsønnens inderlige bøn er, at det må gå os, som det er gået ham. Hans dybe vilje er, at være sammen med os i et enhedsfællesskab.

I Jesu bøn er Jesus. Han beder til Gud Fader for os. Han ser på Faderen med vore øjne, og han ser på os med Guds øjne. Men det er som om, at vi og Gud ikke direkte kan se hinanden i øjnene. Det er som om, at der er noget, der skiller os og får os til at vende blikket væk. Derfor er det centralt i Jesu bøn for os, at Jesus sætter sig selv imellem. Både når Jesu omtaler Faderen og os i sin bøn, holder han sig selv op som den, der giver det hele mening og i hvem det hele er og samles. Det er i Jesus, at vi bliver eet med Gud og får del i Hans herlighed. Det er i Jesus, at Gud ser os i sin kærlighed.

Enhed i bønner er en troens enhed i erkendelsen af, at det er Jesus, der er vores Frelser, og at han er levende og siddende ved Guds højre hånd.

Jesus kan se Gud Fader i øjnene i egen retfærdighed. Vi kan kalde Gud vores Far i Jesu retfærdighed, samme retfærdighed som Gud Fader kalder os sin børn i og tager os helt ind i sit hjerte. Derfor vender Gud sit åsyn mod os og velsigner os.

Lad os være eet i bønner og deri være en enhed i Kristus. Det er Jesu bøn for os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen